

Kevät 2018

Opiskelijoiden
äänitorvi Kastellin
lukiossa vuodesta
1970

**Kastellilaisia
maailmalla**

Miksi Raimo kysyy
vaikket viittaa

**Sukkelia
SARJAKUVIA!**

**Suorittaminen
sapettaa**

Opiskelijoiden äänitorvi
Kastellin lukiossa
vuodesta 1970 lähtien

Osukki keväällä 2018

Sisällys

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Kalun kurssit kahmitaan käsistä - Vai onko näin?
- 6 Digitalisaatio - Tuo lukiolaisen pelastaja!
- 9 Finished, not perfect!
- 11 Katja Heikkilän kuvaama-
taidon diplomityö syntyi har-
kitusti mutta myös luovalla
impulsiivisuudella
- 14 Vaikuttavatko kastellilai-
set?
- 16 Suomi 100 -näyttely
- 18 Kastellilaiset kääntämässä
kirjaa
- 19 Nicklas Lasu
- 20 Opettajien haastatteluja
- 24 Kansainvälinen Kastelli
- 26 Parsbergin-reissu
- 28 Salutations de Paris
- 30 Rooman-reissu
- 32 Sarjakuvia

Päätoimittaja:

Uula Lappalainen

Toimittajat:

Wilma Ylijoutsijärvi

Saaga Huhtala

Jaakko Leinonen

Oskari Niemelä

Opastus:

Heini Orajärvi

Taitto:

Oskari Niemelä

Etukansi:

Oskari Niemelä

Höllää!

Pääkirjoitus

Suorittaminen. Sana, joka esiintyy nykyaikana aina vain useammin meidän nopeatempoisessa kulttuurissamme. Nykyisin monella on tapana säännätä koulupäivän jälkeen tukka putkella tekemään läksyt, jonka jälkeen pitää ehtiä vielä treeneihin, jotta valmentaja ei suutu. Tämän kaiken keskellä jotkut yhteiskunnan normeja vastustavat uhkarohkeat ovat ryhtyneet kyseenalaistamaan suorittamisen mielekkyyttä ja sen tuomia paineita yksilöille.

Martin Heidegger (1889-1976), oli saksalainen filosofi, joka on tullut tunnetuksi varsinaisen ja epävarsinaisen olemisen teoriastaan. Tässä teoriassa Heidegger tuo esille oman näkemyksensä ihmiselämän mielekkyydestä ja tarkoituksesta. Ihmisen elämä on hyvää, *varsinaista*, silloin kuin hän toimii niin, kuin itse haluaa ja kokee elämänsä merkitykselliseksi. *Epävarsinaisessa* olemisessä ihmiselämä on luisunut siihen pisteeseen, että hän toimii jonkun pelosta tai ajattelematta ja perustelematta, miksi toimii tavallaan. Tämänkaltaisesta elämästä ei pysty nauttimaan, koska silloin elämä ei ole mielekästä eikä toiminta pohjaudu omiin arvoihin. Esimerkiksi väsyneenä treeneihin meneminen valmentajan kiukkukohtauksen välttämiseksi ei ole Heideggerin mielestä osa hyvää ihmiselämää.

Onko meidän suorituskeskeinen yhteiskuntamme ajanut yksilöt epävarsinaiseen olemiseen? Jokaiselle lukiolaiselle olisi tärkeää miettiä, miksi raahaudumme joka päivä kahdeksaksi kouluun. Kysyä sopii, nauttiiko koulunkäynnistä vai onko se vain pakollista toimintaa, jotta pääsee yliopistoon opiskelemaan lakimieheksi tai lääkäriksi. Lakimieheksi pääsyn jälkeen työstä voi nopeasti tulla pelkästään turhan hyvän elintason turvaamista perheelleen — jota ei opi tuntemaan, kun olennaisempaa on päivittäisen treenin tekeminen töiden jälkeen yksinään kuulokkeet päässä kuntosalilla. Tietenkin leppoiset kalastusretket ja ulkomaanmatkat voi pantata eläkepäiville, mutta entä jos niitä eläkepäiviä ei tule? Saattaa kaduttaa, jos ei pystykään toteuttamaan jotain elinikäistä haavettaan.

Suorittamisesta on tullut jopa eräänlainen ihmisarvon mittari, joka kertoo sen, kuinka hyödyllinen yksilö on yhteiskunnalle. Työnteko on ehdottoman tärkeää nykyisen kaltaisen yhteiskunnan toiminnan kannalta, mutta sen ei pitäisi antaa määritellä meitä ihmisinä. Harvemman on ehdottoman pakollista nyky-Suomessa tehdä 12 tunnin työpäiviä, mutta näitäkin työnarkomaaneja on. Ja heitä arvostetaan. Miksi? Koska he saavat eniten aikaan. Millä mittarilla? Tekevät eniten töitä. Niin.

Koulussamme moni on suuren työtaakan alla, erityisesti pitkän matematiikan, fysiikan ja kemian kirjoittajat. Nämä kaikki ovat todella tärkeitä aineita, mutta voisiko niihin suhtautua rennommin, mutta tosissaan? Näiden raskaiden oppiaineiden rinnalle voisi olla rentouttavana ratkaisuna valita myös tärkeitä, vähemmän suosittuja kursseja, joita on läjäpäin kurssivalikoimassamme. Tähän mahdollisuuteen paneudutaan tarkemmin Jaakko Leinosen sivun 4 kolumnissa.

Yhteiskuntaamme voisi verrata muurahaispesään, jossa jokainen tekee työnsä kyselemättä. Havunneulan tuotuaan muurahainen lähtee hakemaan uutta. Ihmiselle riittää hyvin se yksikin neulanen, ja hän voi sen sijaan käyttää aikansa johonkin itselleen mielekkäämpään tekemiseen. Monet tutkimukset ovat osoittaneet, että materiaallinen hyvinvointi ei tuo loputtomiin onnea ihmiselämään. Se kasvattaa tiettyyn pisteeseen asti onnellisuutta, mutta liika on tässäkin suhteessa liikaa. Onko raja jo ylitetty?

Uula Lappalainen

Toukokuussa 2018

Kalun kurssit kahmitaan käsistä

– Vai onko asia näin?

Kastellin lukio (kansanomaisesti Kalu) tunnetaan erityisesti sen laajasta kurssitarjottimesta, joka tarjoaa opiskelijoilleen hyvät mahdollisuudet valita tekemistä ja opittavaa laidasta laitaan aina inhimillisyyden rajoja hipovista kuntotesteistä aivonystyröitä ja erityisesti pinnaa koetteleviin matematiikan tunteihin - ainakin tällaisen kuvan minä sain uljaasta opinahjostamme vierailtuani koulumme avoimissa omissa keväällä 2016. Ja eiväthän ne lupaukset suurimittaisesta kurssivalikoimasta pätevine opettajineen mitään tyhjiä myyntipuheita olleet: Kastellin kaltaisessa suurlukiossa edellytykset ainekohtaisten syventävien kurssien kirjolle ovat hyvin konkreettisesti olemassa hyvien tilojen sekä monipäisen henkilökunnan ansiosta. Pelkkä vilkaisu lukiomme kurssitarjontimeen kertoo jo pelkästään tarjolla olevien koulukohtaisten syventävien kurssien verrattain laajasta valikoimasta. Suuri valikoima on erittäin hieno juttu!

Oman lukiotaipaleeni aikana olen kuitenkin itse törmännyt useisiin tilanteisiin, joissa alun perin tarjolla ollut kurssi on jouduttu perumaan liian pienen osallistujamäärän takia. Tämä aiheuttaa kärsimystä erityisesti leipäänsä tienaa-valle opettajalle, mutta toki myös niille harvoille opiskelijoille, jotka tällaiselle kurssille olisivat mielineet. Kyseisen ilmiön toistuvuus voitaisiin selittää kurssien ylitarjonnalla, joka ei oppilaan näkökulmasta ole ainakaan opiskelua hidastava tekijä, mutta mielenkiintoisen asiasta tekee se, että Kastellin lukiossa tyhjiksi jäävät oikeastaan vain taito- ja taideaineiden (musiikin ja kuvaamataidon) sekä joidenkin reaaliaineiden syventävät kurssit. Sen sijaan esimerkiksi monet pitkän ma-

tematiikan ja fysiikan kurssit täyttyvät salamanopeasti aina seuraavan vuoden kurssitarjottimen avautuessa ja koulun johtokunta organisaattoreineen joutuu niska limassa ja kieli keskellä suuta pilkkomaan ja hajottamaan täyteen ahdettuja ryhmiä.

Vastapainona matemaattisten aineiden suosiolle erityisesti monilla kuvaamataidon kursseilla väljyyttä on suhteettoman paljon opiskelijoiden vähyyden vuoksi - itselläni on tästä jonkin verran kokemusta. Mikä sitten mahtaa olla syynä sille, että opiskelijat valitsevat muita kursseja kuvaamataidon ja musiikin sijasta? Kuvaamataidon opettaja Tiina Timlinin mukaan taustalla voivat vaikuttaa matemaattiseen puoleen kiinnostuneiden lukiolaisten keskittyminen nimenomaan Kastelliin koulumme laajan kurssitarjonnan vuoksi. Syntynyt maine Kastellin lukiosta "lääkärien kouluttajana" ohjaa opinahjoomme valmiiksi sellaisia ihmisiä, joiden kiinnostus taide- ja taitoaineita kohtaan ei välttämättä ole kaikista suurin.

Toisinaan myös reaaliaineiden alhainen suosio ihmetyttää. Monet syventävät kurssit käsittelevät vieläpä hyvin ajankohtaisia ja puhuttelevia aiheita, kuten vaikkapa koulukohtainen syventävä HI8-kurssi, jossa teemana oli ääriliikkeisiin ja terrorismiin perehtyminen. Historianopettaja Sakari Häkkinen muistuttaa, että kyseisen kaltaisiin kokonaisuuksiin ei oikeastaan pääse syventymään missään muualla koulumaailmassa kuin nimenomaan historian valinnaisilla kursseilla. Pakolliset kurssit luovat vain suurpiirteisen pintaraapai-

sun historian keskeisiin tapahtumiin ja käännekohtiin, ja opetettavan asian määrän takia kurssien sisällöt käydään turhankin nopealla tempolla läpi. Harva myöskään tietää, että monet reaaliaineiden syventävät kurssit ovat jotain aivan muuta kuin perinteistä kirjojen pöytäkirjoitusta ja stressaamista koeviikkoa varten. Esimerkiksi HI8 -kurssi sisältää oikeastaan vain lennokasta ja vapaata keskustelua puhuttelevista aiheista ja pienten ryhmäesitysten tekoa. Tästä huolimatta osallistujamäärä hipoi minimirajaa siitä, että kurssi ylipäätään pidettiin.

Vaikuttaako oppiaineiden suosion taustalla jonkunlaisia arvoja ja asenteita, jotka kenties heijastuvat oman aikakautemme trendeistä tai esimerkiksi suosituista työpaikoista? On totta, että viimeisen vuosikymmenen aikana suomalaisen elektronisen peliteollisuuden nostettua päätään tarjolla olevat uudet työmahdollisuudet edellyttävät työntekijältä jotain aivan muuta kuin esimerkiksi historiallista tietämystä tai eri kulttuurien uskontopiirien ymmärtämistä. Kuten todettua, myös lääkärin ammatti houkuttelee monia koulumme lukiolaisia, ja tietysti siinäkin matematiikan ja kemian kaltaisten aineiden hallinta on humanistisia virtauksia tärkeämpää. Tarvitaanko sitten reaaliaineiden tuntemusta ja musiikin tai kuvaamataidon harjoittamista enää nyky-yhteiskunnassa? Kuvaamataidon opettajamme Tiina Timlin painottaa erityisesti yleistä kulttuurisivistyksen tuntemista. Kuka tahansa diplomi-insinöörikin voi tarvita jossakin vaiheessa elämänsä esimerkiksi Akseli Gallen-Gallelan töiden tuntemusta, joissain tilanteissa se voi jopa ratkaista keskeisen sopimuksen tai päätöksen lopputuloksen. Reaaliaineiden puolesta voitaisiin taas todeta, että esimerkiksi matkustelevalle lääkärille tai yrittäjällekin tarvitsee keskeisellä tavalla esimerkiksi vieraiden maiden uskonnollishistoriallisiin käsitteisiin perustuvien perinteiden ymmärtämistä. Matkustaessa vaikka Israeliin solmimaan esimerkiksi kauppasopimuksia voi olla paitsi oman turvallisuuden, myös ympärillä olevien ihmisten edun mukaista tuntea alueella vaikuttavien uskontoihin liittyviä kirjoittamattomia sääntöjä se-

kä maan historiallispoliittista taustaa.

Itse näkisin tiettyjen aineiden painotusten korostumisen luonnollisena osana yhteiskuntamme ja koulumaailmamme kehitystä ja sopeutumista teknologian edellyttämiin taitoihin. On ymmärrettävää, että tulevan tietokonekoodarin on järkevämpää hallita matemaattiset kaavat esimerkiksi taiteellisten lahjojen sijaan. Täytyy kuitenkin muistaa, että sellaiset kulttuurilliset kokonaisuudet kuten taide ja humanismi ovat asioita, jotka eivät tule katoamaan, vaikka joinakin aikoina yhteiskunnalliset arvostukset niitä voivatkin ravisuttaa ja koetella. Mikäli koulujen opetuspainotukset jatkavat jo pitkään vallinnutta heiluriliikettä, todennäköisesti muutaman vuosikymmenen tai -sadan kuluttua vallalla ovat jälleen jotkin aivan toiset korostukset. Nykyihmisen olisi kuitenkin syytä osata astua toisinaan ulos omalta mukavuusalueeltaan ja rohkeasti perehtyä sellaisiin asioihin, jotka eivät suoranaisesti tue esimerkiksi omaa koulutushaaraa tai työtä. Yleissivistyksen kartuttaminen on sellainen arvo, jota kohti kenen tahansa tulisi pyrkiä. Rakennusyrityksen johtaja voi joutua selittämään oman maansa perinteisiä kansantaruja niistä kiinnostuneelle potentiaaliselle asiakkaalle, ja lääkärin voi olla hyvä ymmärtää, kuinka eri kulttuureista tulevien ihmisten kanssa tietyt toimenpiteet tulisi suorittaa loukkaamatta toista. Olkaa rohkeita ja tarkastelkaa avoimin silmin niin maailmaa kuin Kalun kurssitarjotintakin!

Jaakko Leinonen

Mitä nyt? Eikös opettaja käskenyt juuri reunoihin ja kohta koko luokkatilan valtaa kiivas opiskelijoitaan kaivamaan opiskelutarvikkeet ja siihen liittyvän irtaimiston esille. Nämä velmut sen sijaan näyttävät nostelemaan harmaita, mustia ja valkoisia muovista ja kevytmetalliseoksista valmistettuja oppilaiden isovanhemmat kääntyvät haudoissaan. Pieni läpsäys poskelle tai nipistys käsivarteen auttaa varmistumaan siitä, ettei todellakaan näe unta. Havahduttuaan todellisuuteen sitä taas muistaa elävänsä 2000-luvun digi-Suomessa, jossa kannettavien tietokoneiden käyttö on todellakin arkipäivää monissa oppilaitoksissa. Ennen tiiliskiviä otettiin tunneille mukaan, jos niillä halusi heittää opettajaa, nykyisin moisten mötkylöiden raahaaminen eritoten lukioissa on suorastaan opiskelun edellytys.

Kuinka moni taho oppilaista onkaan ylpeä tuolla hetkellä, kun läppärit kopsahtelevat pulpettien

reunoihin ja kohta koko luokkatilan valtaa kiivas naputus. Tippa linssissä heitä ja oman leipätyönsä tuloksia katsoo opetushallitus, jonka uuden opetussuunnitelman ansiotahan lisääntynyt tietokoneiden käyttö hyvin pitkälti on. Oppilaat ja opettajat pääsevät pitämään vaikka pienen jumpatauon odotellessaan digikirjojen avautumista ylikuormittuneen wlan-yhteyden yrittäessä vaivalloisesti puskea jokaista tarvittavaa bittiä yksi kerrallaan opiskelijoiden näytöille. Ja vaikka odottelussa menisi kokonainen oppitunti, ei syytä huoleen, uusi opetussuunnitelma edellyttääkin ennen kaikkea joustoa ja mukautumiskelpoisuutta muuttuviin tilanteisiin!

Myöskään reaaliaineita ei ole unohdettu, nimittäin vaikka vaivalla tehty esitelmäsi katoaisikin yhtäkkiä bittiavaruuteen, hukkunutta projektia etsiessä One Drive -pilvipalvelun syövereistä opiskelijoille tarjoutuu mitä mainioin tilaisuus harjoitella vaikkapa uskonnonkursseihin sisältyviä meditaatiokykyjä tai stoalaisen tyyneyden periaatteita. On typerää, että jotkut kritisoivat

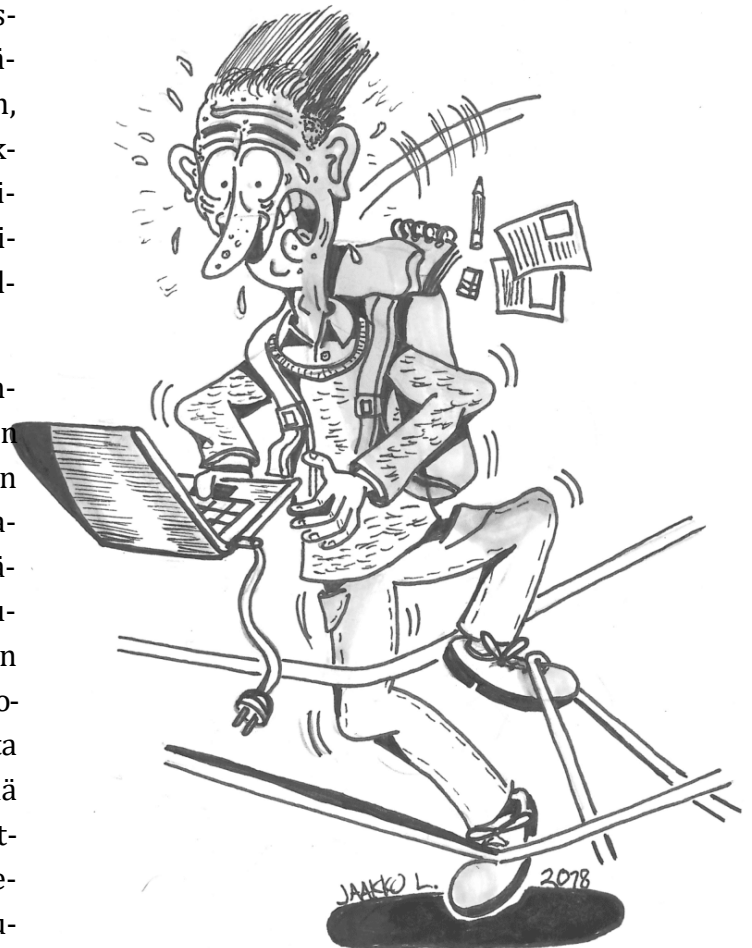
paperikirjojen korvaamista virtuaalisilla oppimateriaaleilla "pyörän uudelleen keksimisenä". Eihän kyseessä ole lainkaan uuden pyörän keksiminen, päinvastoin. Opetushallitus on tyrkännyt perinteisten renkaiden ja rattaiden tilalle puiset kuutiot, joita ajoneuvon käyttäjä saa itse hioa pyöreämmäksi, mikäli mieli liikkeelle. Luovaa ja nykyaikaista! Myös maamme ministereillä on ilo seurata käsi sydämellä Suomen lukiolaisten työnsarkaa tietokoneiden parissa. Viimein vanhan ja nuhjuisen opetusjärjestelmän tilalle on saatu jotain nykyaikaista sekä suomalaisten kilpailukykyä sekä asiantuntijuusimagoa korostavaa! Pian olemme maailmanmarkkinoilla teknologian edistysaskeleiden tienraivaaja, jonka rinnalla Kiina ja Yhdysvallatkin kalpenevat. Sääli vain, että tämän seurauksena suomalaisten Pisatulokset tuppaavat hiukan notkahtamaan.

Ehkä ongelman ratkaisuun voitaisiin perustaa uusi maakuntapohjainen opetusneuvosto, jonka tarjoamalla viroilla työllistettäisiin korkeasti koulutettuja sekä hyvään palkkatasoon tottuneita virkamiehiä. Joku kansanläheinen punaviherraikaali voisi suorastaan kyseenalaistaa varakomissaarien sekä varakomissaarien penkinlämmittäjien tarpeellisuuden, mutta hepä eivät tiedäkään, kuinka julmetusti Mersujen vahaus voikaan maksaa! Jos rahaa ei muualta tule, niin kyllä sitä viimeistään verorahoilla kustannetusta valtionviroista viimeistään saadaan. Hyvät veljet eivät hylkää tovereitaan koskaan.

Kolmas, muttei suinkaan vähäisin ylpeyttä tunteva taho ovat tietysti suurteknologiayhtiöiden toimitusjohtajat sekä uusien oppikirjasarjojen kustannusyhtiöt, jotka tarvitsevat suuren rahapussin istuimekseen. Eikä siinä mitään hävettävää ole, onhan sanomattakin selvää, että uuden Opsin oppikirjojen sekä lukioiden vaatimien oppimateriaalien hintatasoon turhautuneet lukiolaisten vanhemmat aiheuttavat palautteellaan sellaista mielipahaa, että se paksu setelitikko ensinnä mainittujen takapuolien alle on eittämättä hyvittelylahjana myönnettävä. Ja syytä heillä onkin leveään hymyyn, onhan nykyisin myös jokaisen lukion edellyttämät koulunkäyntivälineet valjastet-

tu palvelemaan vapaata markkinataloutta. Opetusalan asiantuntijat voivat esittää kuivahkoja pointtejaan siitä, kuinka monta uutta oppikirjaa uusi opetussuunnitelma loppujen lopuksi tarvitsee, mutta nykymaailmassa tästä parhain tieto on ilman muuta leipäänsä (ja hiukan bonuksia) tienaaavilla kustantajilla.

Kuinka fiksuilta oppilaat nyt näyttävätkään tuijottaessaan omia ruutujaan intensiivisesti silmiäkään räpäyttämättä. Tietokonevalmistajien potot saavat onnitella toisiaan loistavasta tuotteidensa markkinoinnista. He eivät ainoastaan ehkäise nuorison ulkoilussa ja urheiluharrastuksissa syntyviä riskejä valmentaessaan valtakuntamme teinejä turvalliseen ja ennen kaikkea tuotavaan toimistotyöhön vaan kasvattavat heistä myös nykyajan tietotekniisiin haasteisiin vastavia yksilöitä. Huojentavaa onkin kuulla, että länsimaisen totaalikilpailuyhteiskunnan uusiin pelisääntöihin ei enää sisälly vahvimman yksilön periaatetta käyttää heikompiään työvoimana. Nykyisin vahvin on se, joka osaa esimerkiksi mahdollisimman tehokkaasti luoda ja jakaa

Jaakko Leinonen

tällä hetkellä trendiksi noussutta vaihtoehtoista totuutta sekä sohia vastustajiaan matkapuhelimella silmään. Viimeksi mainittu on vaikeutunut huomattavasti vuosituhanen alussa, jolloin luureista ikävä kyllä katosivat pitkät antennit.

Tällaisia seikkoja miettiessään saattaa yhtäkkiä tulla myös vilkaisseeksi koneen näytön oikeassa alareunassa sijaitsevaa akun varauksen pikakuvaketta. Mikäli se hipoo nollaa, alkaa armoton silmäpeli vapaan pistorasiapaikan löytämiseksi. Nopeus ja ennen kaikkea oveluus on valttia tässä viidakon lakeihin perustuvassa kamppailussa, jossa heikot auttamatta sortuvat. Luokkiin on sijoitettu vain muutama pistoke parin sentin korkeuteen lattialistoista, ja tästä johtuen seinien viereen istahtaneet ovat ilmeisessä etulyöntiasemassa tässä kilvassa. Luokan liki kolmestakymmenestä opiskelijasta ainoastaan murto-osan on mahdollista saavuttaa itselleen laturipaikka, mikä nostaa adrenaliinin ja sykkeen äärimmilleen. Havaitessa sopivan kohteen on toimittava vaistonvaraisesti ja autonomisen hermoston vietävänä. Vierustoverin noustessa ylös samoissa aikeissa tämä on tunteilematta tyrkättävä kumoon nopealla mutta tehokkaalla vasemman kyynärpäähän kopauksella. Juostessa eteen avautuvaa pistorasiapain on voitonhuumasta huolimatta varottava jaloille esteeksi muodostuvaa reppumerta, jonka uhriksi joutumisen välttäminen edellyttää äärimmäistä keskittymistä. Onnistuttuaan tässä hirvittävässä ponnistuksessa saattaa alkaa pohtia, miksei luokkiin ole yksinkertaisesti asennettu esimerkiksi katosta laskeutuvia jatkoroikkia, jolloin kaikille riittäisi latauspaikkoja. Tämä lienee kuitenkin esteettisistä syistä tuomittu toive, sillä luokkatilaan syntyvä johtomeri ei suinkaan vastaa modernin arkkitehtuurin periaatteita. Ja sitä paitsi, mitäpä ne oppilaat ovat asiantuntijien arkkitehtien päätöksiä kritisoimaan!

Kerrottaessa digitalisaation voittokulusta lukioiden opetusvälineenä ei pidä myöskään unohtaa nerokkaita sähköisiä kokeita, jotka toimiessaan tarjoavat uskomattomat työkalut opiskelijoille. Vain muutamaa nappia painamalla opettajat saavat luotua sähköisen digikokeen, ja yhtä näppä-

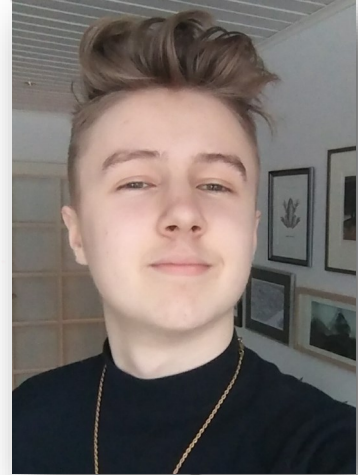
rästi ne myös katoavat bittiavaruuden syövereihin oppilaiden vastauksineen päivineen. Mikään ei tarjoa oppilaille yhtä rakentavaa tilannetta testata oman itsehillintänsä rajoja, kun esimerkiksi matematiikan kokeessa joutuu käyttämään suhteettoman kauan aikaan oikeanlaisen kaavamerkin löytämiseen sähköisten kokeiden suhteellisen suppeista näppäimistön merkkivarastoista. Liputan itse tietotekniikan voittokulkua lukio maailmassa ihan satasella, pieni vihkonen ja lyijykynän pätkä varmuuden vuoksi takataskussa.

Nimimerkki: TämäPaskaMeniJuuriJumiinJaska

Finished, not perfect

Viime aikoina mediassa on puhuttu paljon opiskelijoiden lukio-opinnoissa esiintyvistä paineista ja hyvän suorittamisen pakosta. Pakko kai se on myöntää, että varsinkin Kastellin kaltaisessa Oulun huippulukiossa taso on kova. Keskiarvo Kastellin lukioon pääsyynkin on liikkunut kahdeksan ja puolen paikkeilla, mikä jo osaltaan voi tuoda paineita opiskelijoille. Myös oman yläkoulusta tuodun tason ylläpitäminen on monelle tärkeää. Mikä on sitten opiskelijoiden näkökulma tähän asiaan?

Minua ihmetyttää varmaan eniten nykyään se, ettei kasi tai ysi ole enää hyviä numeroita kaikille. Toisille taas ne ovat parempia kuin hyviä. Olen käynyt useita keskusteluja ympärilläni olevien ihmisten kanssa ja suurin osa heistä sanoo, ettei esimerkiksi englannista kasi ole hyvä numero. Kasi on kirjaimellisesti tasoltaan hyvä. Se, onko se riittävä, on toinen asia. Kuten monet opettajatkin sanovat "vitonenkin pitää ansaita". Arvostelut menevät monien oppiaineiden osalta 30%- ja 50%-arvostelutaulukon mukaan, mikä tarkoittaa,

että esimerkiksi puolet pisteistä saatuaan ansaitsee arvosanan viisi. Siinä sitten rennosti oppimisen ilosta lukemaan. Pelkästään jo paineet tiukoista arvostelutaulukoista voivat tuoda uskomattoman määrän stressiä. Ne, jotka tätä eivät vielä tienneet, olkaa hyvät.

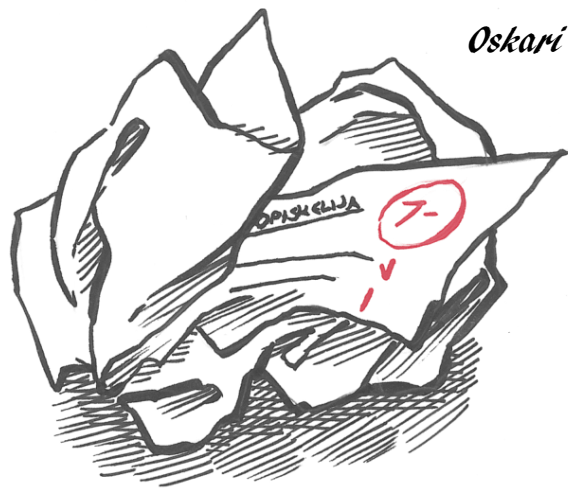
Tämä tarve saada huippunumeroita kursseista lisää opiskelijoiden stressitasoa, mikä on vakava asia. Tutkimusten mukaan lukiolaisista 28 prosenttia on ilmoittanut olevansa innostuneita koulunkäynnistä, mutta silti stressaantuneita. 14 prosenttia koki kyynisyyttä ja sanoi menettäneensä koulunkäynnin mielekkyyden. Saman verran on myös koulusta uupuneita. Mielestäni kouluissa pitäisi ottaa opiskelijoiden jaksaminen paremmin huomioon. Opettajilla on tapana sanoa, että eihän se viisi tehtävää paljon ole. Mutta jos jakson aikana on yhtäaikaisesti viidestä kahdeksaan kurssia ja kaikista tulee sama määrä läksyä, työmäärä on suuri. Jatkuva stressi saa

aikaan niin psyykkisiä kuin fyysisiäkin oireita. Siksi asia tulisi ottaa vakavammin huomioon jokapäiväisessä arjessamme.

Lukio, etenkin kovan tason lukio kuten Kastelli, tuo suoriutumispaineita, mutta oman terveyden kannalta olisi hyvä hölmentää otetta koulunkäyntiin. En kuitenkaan tarkoita, että laiskottelemaan pitäisi ruveta, vaan vinkkini on se, että ottakaa sopiva määrä kursseja jokaiseen jaksoon. Silloin ei tule liiallista määrää stressiä ja pystyy keskittymään täysillä niihin oppiaineisiin, joita sen jakson aikana on. Sitten vaan tekee parhaansa kokeissa ja jos tavoitteisiin ei yllätä, seuraavalla kerralla yritetään vaan enemmän!

Vaikka ajatukseni ovat hyviä, olen silti ehkä hieman tekopyhä puhumaan hölmentävästä otteesta lukioon, sillä itsekkin olen

kirjoittanut tämän tekstin jo useaan kertaan ja epäilen vieläkin tekstin laatua, ja paljon. Liiallinen itsekriittisyys johtaa ennen pitkää uupumiseen, jolloin mikään ei tunnu onnistuvan. Itselleni tämä on turhankin tuttu tunne. Yrittäkää siis tekin itseni tavoin ottaa lukio rennommin ja yritäkää ajatella kasi hyvänä numerona, koska sitähan se on. "Finished, not perfect" — tällä periaatteella ainakin itse aion jatkaa lukion ja elämänikin loppuun asti.

Oskari Niemelä

Katja Heikkilän kuvaamataidon diplomityö syntyi harkitusti mutta myös luovalla impulsivisuudella

Mikäli luovuuden katsotaan ilmenevän ihmisessä innovatiivisina ja rohkeina kokeiluina sekä ideoina, voidaan Katja Heikkilällä, Kastellin lukion abiturientilla, katsoa olevan kyseinen lahja varsin vankasti hanskassa. Tämä kiteytyy Katjan suorittaman kuvaamataidon diplomin päättötyössä, jonka tekoprosessissa yhdistyvät mielenkiintoisella tavalla pitkällinenkin ajatus- ja suunnittelu-prosessi sekä spontaanien ideoiden toteutus. Lopputulos yhdistää nämä ristiriidat toimivaksi kokonaisuudeksi, joka jättää katsojalle sopivasti tulkittavaa ja pohdittavaa työn taustasta sekä sen tarjoamasta symbolisesta sanomasta.

Diplomityön synnyn kriittiset hetket

”Se taisi olla oikeastaan kahdelta yöllä, kun sain idean työhöni”, naurahtaa Heikkilä. ”Olin pitkään pyöritellyt ajatuksia nuoruuden teemasta, mutta sitten yhtäkkiä keksin, että kyllä sen pelko täytyy olla. Kirjoitin saamani ajatuksen heti paperille ja kun sen aamulla uudelleen luin, totesin, että tämähän voisi toimia.”

Pelko-teemassa Katjaa kiehtoi etenkin kyseisen tunteen universaalius sekä sen moniulotteiset lähestymistavat. Heikkilä oli ennen lopullisen idean saantia kulkenut jo useilla lopputyötä varten varatuilla kuvaamataidon tunneilla, mutta erityisesti tuntien aikainen ajankohta ykköskoodilla ei tarjonnut parasta mahdollista pohjaa ideoinnille. Kyseinen lopputyö syntyi vain parissa seitenvitosen mittaisessa oppitunnissa, mikä on hämmä-

yttävä saavutus! Heikkilä risti valmiin työnsä osuvasti ”Peiliksi”, joka antaa mustanpuhuvalla teokselle omaperäistä särmää.

Moni piirtämisen ja maalaamisen harrastaja voi varmasti samaistua varsinaisten töiden aloittamiseen liittyvään vaikeuteen, joka johtuu useimmiten suorituspainesta sekä epäonnistumisen pelosta. Nämä tunteet eivät ole Katjallekaan täysin vieraita, sillä varsinaisen homman aloittaminen ei ollut helppoa hänellekään. Työn mustalta pohjalta esiin nousevat kasvot ovat itse asiassa molemmat luonnospaperilta irti leikattuja piirroksia, joihin tekijä oli itse tyytyväinen. Luonnostellessa itsekriittisyys ja paineet ovat huomattavasti pienemmät, ja usein piirrokset onnistuvatkin tällöin parhaiten kynän jäljen ollessa estoton ja vapaata. Viime hetken villin idean seurauksena Heikkilä intoutui leikkaamaan toisen, peilheijastusta kuvastavan kasvokuvan osiin, ja lopputuloksesta syntyi kiehtovan rikkonainen vastakohta selkeälinjaiselle parilleen.

Työn toteuttaminen hiilitekniikalla sopii varsin hyvin pelon teemaan. Jäljen tummuus ja hiilen mahdollistavat sävyerot sekä valöörit tekevät pinnasta elävän ja luovat syvyyttä. Teoksen värimaailma on tarkoin harkittu ja tyyli selkeä.

Taustalla pitkän linjan kokemusta

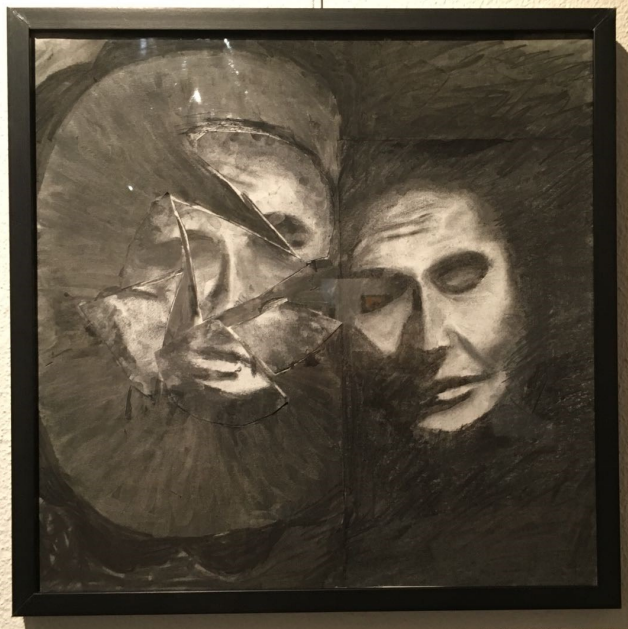
Heikkilän monipuolisuus ja kiinnostuneisuus eri asioista laidasta laitaan näkyy hänen opiskelussaan, esimerkiksi lukion kurssivalinnoissa. Luova taiteellisuus ja musikaalisuus kulkee eittämättä Katjan veressä. Äidin maalatessa ja isän toimiessa pianonsoiton opettajana kyseiset kulttuurihaarat ovat olleet osa Katjan elämää jo varhaisesta lapsuudesta lähtien, mikä näkyy esimerkiksi Heikkilän säännöllisinä pianotunteina neljävuotiaasta aina ala-asteen viimeisiin luokkiin. Tämän jälkeen pianonsoitto on jatkunut satunnaisesti vapaa-ajalla, ja kitarakin on tullut otettua haltuun. Piirtelyä Katja on myös harjoittanut koko ikänsä; nykyisin Heikkilän yleisimpiä tekniikoita

ovat akryyliväreillä maalaaminen, tähtitaivaiden ollessa yksi mielialaiheista. Kirjoittaminenkaan ei ole Katjalle täysin vieras ala, ja myös runojen lukeminen on inspiroivaa ja mieluisaa puuhaa. Kuu-luisia taiteilijaesikuvia tai idoleita Heikkilä ei kuitenkaan nimeä: "Suurimpina esikuvina itselleni toimivat ympärilläni olevat läheiset ihmiset, jotka tekevät töitä unelmiensa eteen. He motivoivat samalla itseänikin merkittävästi." Heikkilä kertoo myös kiinnostuksestaan fysiikkaa kohtaan ja sen tarjoamasta vastapainosta luovalle työskentelylle, vaikka se ei Katjan ykkösaine lukiossa ollutkaan. Avoimuus ja ennakkoluulottomuus erilaisiin asioihin heijastuu selkeällä tavalla Katjan harrastuksista ja mielenkiinnon kohteista.

Mitä tulevaisuudessa?

Pian valmistuvana ylioppilaana Heikkilä on hankkinut itselleen jo jonkin verran työkokemusta. Feissarin hommien hoitaminen ja siihen liittyvä kanssakäyminen ihmisten kanssa on eittämättä mitä mainioin keino ottaa ensikosketuksia työelämään. Heikkilä paljastaa tulevan kesätyöpaikkansa olevan Nokialla, jonka leivissä odottavat aivan uudenlaiset haasteet. Katjan tulevaisuudensuunnitelmien osalta ajatukset ovat pyörineet mm. mahdollisessa arkkitehdin urassa, jossa Heikkilän taidoille olisi eittämättä käyttöä.

Jaakko Leinonen

Katja Heikkilä *Peili, pelko*

Vaikuttavatko

kastellilaiset?

Osukki järjesti kyselytutkimuksen Kastellin opiskelijoille mahdollisuuksista vaikuttaa omassa lukiossaan. Kyselyyn vastasi 282 kastellilaista. Hypoteesina oli, että kastellilaiset ovat tietämättömiä mahdollisuuksistaan vaikuttaa, erityisesti opiskelijakunnan hallituksen päätöksiin. Kyselyn perusteella voisi yleistää, että monet eivät tiedä, kuinka voisivat tuoda mielipiteitään esille ja näin vaikuttaa koulun toimintaan.

Haastattelimme kolmea hallituksen jäsentä, Aleks Heikkilää (sihteeri), Valteri Päätaloa (ilmoitusvastaava) ja Valteri Råmania (puheenjohtaja) heidän toiminnastaan hallituksessa. Yleisesti he nostivat esille vaikeuden palvelu muuta opiskelijakuntaa, koska mielipiteet ja parannusehdotukset eivät kantaudu heidän korviinsa. Kysyttäessä, mistä ja milloin opiskelijoilla pitäisi olla mielipide mihinkin asiaan ja kenelle sen esittäisi, Råman antaa yksinkertaisen vastauksen: "Kun jokin asia hiertää, ota rohkeasti yhteyttä hallitukseen ja tule esittämään asiasi, me teemme parhaamme."

Kastellilaisilla ei ole kovin suurta kiinnostusta vaikuttaa yhteisiin asioihin hallituksen kautta, mistä yksi osoitus on hallituksen 21. toukokuuta ruokavälitunnilla akvaarioluokassa järjestämän infotilaisuuden suosio: tilaisuudessa kävi seitsemän opiskelijaa kuuntelemaan, mikä on suhteutettuna koulumme opiskelijamäärään vaatimaton. Tämä hankaloittaa luonnollisesti hallituksen toimintaa, kun suuren enemmistön mielipiteet jäävät kuulumattomiin.

Hallituksen ulkopuolelta on helppo antaa omia näkemyksiään, sillä hallituslaiset kyllä kuuntelevat. Voit esimerkiksi nykäistä jotakuta hihasta käytävällä tai marssia suoraan yläkerran lasiseen ja sotkuiseen koppiin. Siellä sinua kuunnellaan. Koska hallituksella on päätösvalta monessa asiassa, olisi tärkeää, että he osaisivat tehdä sellaisia

päätöksiä kuin opiskelijakunta haluaa. Aktiivisuutta kaivataan lisää muilta opiskelijoilta, sillä he itse edustavat vain pientä osaa opiskelijamäärästä. Kaikilla ei tietenkään ole kiinnostusta olla vaikuttamassa, mutta olisi tärkeää, että jokainen kertoisi mielipiteensä, jos haluaa muutosta johonkin asiaan.

Mitä opiskelijakunnan hallitus tekee?

- Luo yhteishenkeä
- * Teemapäivät (munajahti, tonttulakkipäivä, joulukalenteri, yms.)
- * Wanhajentoimikunta
- * Abitoimikunta
- Edustaa opiskelijoita
- * Edustus ravintolatoimikunnassa
- * Puheoikeus opekokouksessa
- * Edustus opetiimeissä
- Hoitaa monenlaisia tehtäviä
- * Koulukuvauksen aikataulut
- * Avustus Kastellin yössä
- * Kolehdin keräys joulukirkossa
- * Tutorien kukittaminen
- * Hygieniapassitestin järjestäminen

Kyselyssä pääsääntöisesti tarkastelun kohteena oli hallituksen toiminta, josta monella ei ollut tietoa, tai ainakaan sitä ei ollut paljon. Voikin kysyä, toimiiko tiedottaminen hallituksen ja opiskelijoiden välillä? Tietämättömyys hallituksen järjestämästä toiminnasta voi osittain selittyä hallituksen näkymättömyydestä tapahtumiensa takana. Tästä looginen seuraus on se, että hallitusta pidetään kokonaan turhana, kun heidän toimintaansa ei nähdä tai ainakaan koeta tärkeäksi. Ensimmäisenä pitää ottaa selvälle, mitä hallitus tekee, sitten päättää, ovatko he pelkästään kahvia litkivä koulun eliitti.

Olen suhteellisen aktiivisesti pyrkinyt pysymään hallituksen toiminnasta perillä, mutta silti en ole tiennyt heidän olevan esimerkiksi hygieniapassin järjestämisen ja koulukuvauksien aika-

tauluttamisen taustalla. Luulen näin käyneen monelle muullekin. Hallitus voisi markkinoida vaikuttamismahdollisuuksistaan enemmän, sillä heillä on edustus oikeus muun muassa opetiimeissä ja opettajainkokouksissa.

Uula Lappalainen

Oletko osallistunut kyselytunnille?

[Lisätietoja](#)

Tiesitkö, että hallituksen kokousten pöytäkirjat ovat kaikkien nähtävillä yläkerran ilmoitustaululla viikon ajan?

[Lisätietoja](#)

Tiesitkö, että voit saada läsnäolo- ja puheoikeuden hallituksen kokouksiin pyytämällä, vaikka et olisikaan hallituksen jäsen?

[Lisätietoja](#)

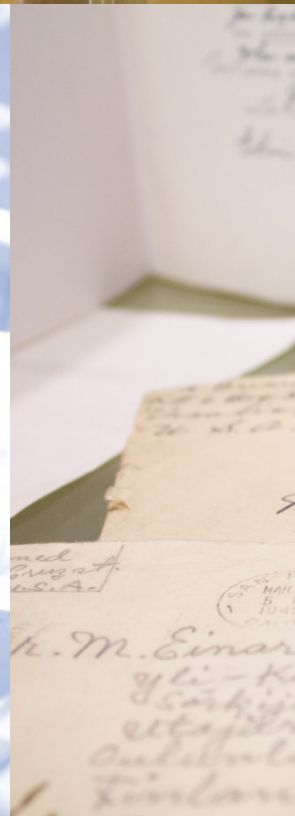

Suomi 100 -näyttely

Valokeila kohdistuu maailmalla Suomeen. Sen historiaan, sen tulevaisuuteen. Nyt vaatimattomalla suomalaisellakin on aihetta ylpeyteen mutta myös menneisyyden pohtimiseen ja sen arvostamiseen. Kastellin lukio on arvostanut omalla tavallaan Suomen satavuotista itsenäisyyden taivalta tämän lukuvuoden ajan. Äidinkielen opettajamme **Eija Paso** kokosi alakerran lasivetriiniin opettajien tuomia esineitä eri aikakausien jäljiltä. Joukossa on vanhoja leluja, kirjoja, piippuja, hattuja, sodan-aikaisia astioita, kirjeitä siirtolaisilta valtameren tuolta puolen ja Nokian kännyköitä - kaikenlaista on suomalaisille ehtinyt tapahtua sadassa vuodessa .

Wilma Ylijoutsjärvi

Kastellilaiset kääntämässä kirjaa

Lastenkirja on osa **Päivi Honkakosken** laajaa tuotantoa. Kyseinen kirjailija voi olla oululaisille tuttu nimi muistakin piireistä, sillä hän toimii mm. myös oululaisen balettikoulun Sinikellon johtajana sekä opettajana. Honkakosken toimenkuviin on kuulunut myös erilaisten satujen rustaaminen televisioon, kuten vaikkapa Nukkumatin iltasatu -televisiosarjaan. Itse *Tervatonttu*-sarjaan kuuluu kolme kirjaa: *Tervatonttu Toivo* (2014), *Tervatonttu Toivo ja kadonnut isoisa* (2015) sekä *Tervatonttujen joulu* (2016). Lisäksi kyseiseen sarjaan kuuluvia uutuuksia ovat väritys- ja puuhakirjat, joiden erikoisuuksina mainittakoon teosten monikielisyys, joka ulottuu niin ruotsin, saksan, venäjän, englannin kuin jopa Kiinan kielivaltakuntaan. Kyseiset teokset on kuvittanut kiinalaislahjakkuus **Ludi Wang**. Nykyisin kirjasarjalle on olemassa omat nettisivut, joilta löytyy viihdykettä perheen pienimmille (miksei isommillekin).

Honkakoski sai idean ensimmäiseen Tervatonttu-kirjaansa niinkin tutusta ja turvallisesta lähteestä kuin omalta äidiltään. Etsiessään kuvittajaa kirjalleen hän sattui törmäämään omassa balettikoulussaan taiteelliseen moniosajaan, Ludi Wangiin. Honkakoski tutustutti Ludin suomalaisiin perinteisiin, mm. saunaan. Ystävykset tutustuivat toisiinsa, ja heillä alkoi synkata. Pian kuvittajalla ja kirjailijalla olikin jo yhteiset sävelet tulevan teoksen.

Teksti: Jaakko Leinonen ja Saaga Huhtala

Kuvat: Aili Saukkonen

Tervatonttu Toivo -lastenkirjan venäjänkielisellä käännöksellä oli huikea julkistamisspektaakkeli Oulun pääkirjastolla 25.11.2017. Tilaisuuteen oli panostettu toden teolla. Mukana olivat muun muassa Pohjois-Suomen viimeinen maaherra **Eino Siuruainen** ja koulumme opiskelijoita opettajien kanssa sekä itse opinahjomme pääjehu, **Keijo Juppi**. Musiikillisesta osasta tilaisuutta vastasi Koskelan ala-asteen lapsikuoro, joka esitti mm. Anne Hyyryläisen kappaleen *Toivo Tervatontun laulun* sekä suomeksi että venäjäksi. Maaherran ja rehtorin puheiden avulla saimme kurkistaa suomalaisen tervänkäytön historiaan. Läsnä olleen *Karelia*-lehden toimittaja sai mukaansa kotiin viemisiksi läjän uuni- tuoreita Tervatonttu-opuksia, jotka hän lahjoitti Karjalan suomenkielisille kouluille. Venäjänkielisiä käännöksiä on saatavilla mm. pääkirjastosta, Suomalaisesta kirjakaupasta sekä matkailutoimistoista.

Nicklas Lasu

Tietoja:
Nicklas Tyrone Lasu
Pituus: 182cm
Paino: 82kg
Pelinumero: 31
Ikä: 28 (1989 -)
Maila: Vasen
Hymy: Kiusallinen

Nicklas Lasu, Kärppien vahvistus kaudelle 2017-2018, vieraili koulullamme kertomassa ammattijääkiekkoilijan elämästä päivän viimeisen oppitunnin aikana. Auditoriossa keskiviikkona 15.11. järjestetyn tilaisuuden alussa ruotsalaista keskushyökkääjää haastatteli koulumme opiskelija **Sara Hilli** ruotsiksi. Puolitoistatuntisessa tilaisuudessa Lasu ehti vastaila ruotsiksi sekä englanniksi opiskelijoiden ja opettajien esittämiin kysymyksiin, joita sateli laidasta laitaan.

Kärpät oli jo etukäteen hieman tuttu seura, sillä Lasun edellinen seura, göteborgilainen Frölunda Indians voitti Kärpät CHL-turnauksen finaalisuoden 2016 keväällä. Ouluun muuttaminen oli 28-vuotiaalle puurtajalle helppoa, sillä Kärppien toimintaan pääsi vaivatta mukaan. Sopeutumista helpotti myös hänen perheensä, tyttöystävän ja lapsen, muutto miehen uran mukana Ouluun. Toisaalta kommunikoiminen on tuonut omat haasteensa, sillä suomen kieli ei vielä ole hallussa lukuun ottamatta kourallista sanoja, kuten "vaihtoa", "loistavaa" ja "jätkeä". Omien sanojensa mukaan myös englannin kielen käyttäminen on haasteellista, vaikka virheiden tekemistä puhuessa hän ei pelkää. Nuorempana hän oli jopa karannut koululuokasta, jottei tarvitsisi puhua englantia.

Paremmiin tutustuttuaan kaupunkiin ja seuraan tietyt asiat ovat tulleet tutummiksi Oulussa, kuten hänen suosikkipaikkansa, Pannukakkutalo. Ruoan hyväksi ystäväksi tunnustautuva Lasu kertoi pitävänsä oululaisista hampurilaisista ja ravintoloista. Normaalina päivänä hän treenaa kahdesti ja syö 6—7 kertaa terveellisesti, mutta mahtuu urheilijan ruokavalioon satunnaisesti muutaakin, kuten karkkia tai jäätelöä.

Uransa jatkosta Lasulla ei ole vielä varmuutta, mutta halua olisi pelata Oulussa toinenkin vuosi ja sinä aikana päästä nostamaan Canada-malja kohti Raksilan hallin kattoa. Haaveena on myös tulevaisuudessa Ruotsin pääsarjan, SHL:n, kevään 2016 mestaruuden uusiminen. Myös unelmaa NHL-jäillä esiintymisestä ei ole vielä heitetty roskakoriin, vaikkei se enää tunnukaan niin tärkeältä ja realistiselta.

Teksti: Uula Lappalainen

Kuvat: Oskari Niemelä

Haastattelu **Kristiina Meskus**

"Kuitenkin kaikki ovat erilaisia... mieltikää, jos kaikki olisivat samanlaisia kuin minä... kuinka kauhea ajatus!"

Mikä on parasta työssäsi?

Oppilaat ja opettaminen. Meillä on hyvät oppilaat, ja heitä on mukava opettaa. Löytyy vaihtelua, koska jokainen ryhmä toimii eri tavoilla ja on erilainen.

Mikä on pahinta?

Hyppytunnit ja se, jos ei saa arvostusta (Meskus ei avautunut tästä enempää). Ja ne hypärit. Enkä suostuisi pitämään puhetta. Vaikka rehtorilla olisi suolapanoksilla täytetty haulikko, niin se ei sais mua puhumaan.

Kuinka päädyit opettajaksi?

Olen käynyt aikuislukion, siitä suunnannut yliopistoon ja sitten opettajaksi. Olen aina halunnut olla opettaja, mutta en tehnyt nuorena tämän asian eteen mitään. Opettajan työ on ihanaa!

Kuinka rentoudut? Harrastukset?

Minulla ei ole varsinaista harrastusta muuta kuin uiminen - pakosta. Luen paljon ja jouluna askartelen. Katson ennen nukkumaanmenoa tv:stä tallennettuja ohjelmia.

Kokenut paineita?

En varsinaisesti. Ainoastaan kokeiden korjaamisesta, koska haluan saada kokeet korjattua samana päivänä tai viimeistään seuraavaksi päiväksi.

Pahin pelko?

Sairastuu tai jokin läheinen sairastuu.

Pahin moka?

Voi jestas, niitä on niin paljon. Ikävä kyllä...*syvä huokaus*

Paras vitsi?

En pysty kertomaan vitsejä, mutta harrastan tilannekomiikkaa. Tällä hetkellä tuli mieleen isäni heittävä likainen vitsi: " Poika kaatui rapakkoon." Hahhahaa...

Parasta mitä opiskelija on sanonut?

Eräs opiskelija sanoi ylioppilaaksi tultuaan onnitelujonossa minulle, että jatka samaan malliin.

Mitä tulevaisuudessa?

En osaa ajatella itselläni mitään muuta ammattia kuin opettajan ammatin. Olen kuitenkin uhkaillut alkavani katsastusmieheksi, koska sillä on yhtä paljon valtaa kuin opettajalla. Jos minulla olisi rahaa, niin lähtisin bongaamaan kaikki maailman valaat.

Onko Topi Lahtinen lempioppilaasi?

Miksi ei olis? Hitto, miks ei? " Laita siihen, että joo, paras!"

Miksi fanitat juuri Aerosmithin Steveniä?

Ei siinä ole mitään muuta kuin se, että se tekee hyvää musiikkia ja on sairaan komea! Siitä ei keskustella... se on absoluuttinen totuus.

Saaga Huhtala

Haastattelu

Aila Knihtilä

Mikä on parasta työssäsi?

Oppilaat, totta kai. Eihän tätä jaksaisi muuten tehdä, jos ei olisi nuoret ihmiset vastapuolella.

Miten päädyit musiikin opettajaksi?

Ehkä siksi, ettei minusta tullut laulajaa. Taideyliopisto Sibelius-Akatemiaan minua ei hyväksytty ensimmäisellä kertaa, joten rupesin opettajaksi ajatellen, että siinä olisi sitten aikaa kypsyttää omaa ääntäni ja saada opetusta siinä samalla. Kävin jo lukioaikana laulutunneilla ja esiinnyin laulajana. Sain myöhemmin laulajanammatin Oulusta.

Kuinka rentoudut työpäivän jälkeen?

Leivon. Minä leivon kuule pullaa niin, että koko kerrostalo tuoksuu. Leipominen tuo kodin tuoksun. Pidän myös ruoasta, arvostan sitä kovasti. Arvostan myös hyvää viiniä.

Koetko paineita työsi suhteen?

Kyllä, sata kertaa. Etenkin silloin, kun luokka ei asetu ruotuun ja niiden kanssa on hankala tehdä yhteistyötä. Silloin alan miettiä, mitä minun pitäisi tehdä ja miksi en osaa tätä. Myös ammatin suhteen, esimerkiksi pianon soitossa koen olevani ”juntti” ja haluaisin olla parempi.

Mikä on pahin pelkosi?

Sanotaan vaikka lukioissa taideaineiden väheneminen. Oppilaat eivät vain valitse kursseja. Se on jo toteutunut.

Pahin tekemäsi moka?

Pikkumokia tietenkin sattuu koko ajan. Yksi kerta, joka tosin tapahtui yläkoulun oppilaan arvioinnissa, oli kerta, jolloin oli ammattitaito kyseessä. Minut siis vaadittiin nostamaan oppilaan numeroa, vaikka hänellä ei ollut näyttöjä. Tästä alkaa kylläkin olla jo kymmenkunta vuotta. Se on ollut varmaan kaikkein suurin floppi minun urallani.

Paras vitsi?

En ole yhtään vitsityyppi. Tilannekomiikka, siitä minä tykkään.

Mitä tulevaisuudessa? Haluatko jatkaa opettajana?

Minun virkani on ensisijaisesti järjestyksessä peruskoulu – lukio. Peruskoulun opettajat pääsevät eläkkeelle 60-vuotiaana. Siihen aikaan, kun minulle eläkehakemus lähetettiin, minun äitini kuoli. Hautajaisjärjestelyiden vuoksi en sitä ehtinyt määräraikaan mennessä lähettää, joten eläke lykääntyi 63 vuoteen. Eläkkeeni on kuitenkin tällä hetkellä niin keho, että jään vielä yhdeksi vuodeksi.

Onko hankala suhtautua opiskelijoihin, joita ei musiikki kiinnosta?

Minä en anna sen haitata, jos opiskelija sitoutuu tietynlaiseen vaiteliaisuuteen, mutta jos häiritsee muita niin siihen tekisi mieli puuttua. Mutta eihän kaikkia kaikki kiinnosta, niin en ota siitä itseäni.

Suosikki-instrumentti?

Sello. Kun selloa soittaa, se resonoi ja tuntuu todella hienolta.

Mikä on parasta, mitä opiskelija on sinulle sanonut?

Varmaan se kerta, kun opiskelija tuli kysymään minulta, että missä olin ollut. Siihen aikaan minulla oli ollut iho-operaatioita, jonka takia jouduin olemaan pois töistä. Se vilpitön ”ihanaa kun tulit takaisin” oli ihanaa kuulla.

Oskari Niemelä

Haastattelu **Raimo Niemelä**

Mikä on parasta työssäsi?

Opiskelijat ehdottomasti ja sen kun näen jonkun opiskelijan oppimisen halun viriävän. Kirjasarjojen tekemisessä yhteistyön tekeminen on ollut erityisen antoisaa. Projektit olivat todella yhteisöllisiä, mukana oli aina monia osapuolia, muun muassa kuvittajat.

Mikä on pahinta työssäsi?

Arvioitavien töiden tarkastaminen ja niiden käsitteleminen, sillä se vie todella paljon aikaa ja on välillä turhan rutiininomaista.

Kuinka päädyit opettajaksi?

Olen ollut mukana tutkimuksissa, ja olen koulukseltani tutkija. Taannoin päädyin hakemaan opettajankoulutusohjelmaan. Tuli tilanne, jossa Munkkiniemen yhteiskoulusta opettaja sairastui äkillisesti ja minua kysyttiin siihen, vaikka olin vasta harjoittelutasolla. Ensimmäinen tehtävä oli abien valmistaminen yo-kirjoituksiin vuonna 1986, enkä ollut aiemmin tehnyt opettajan töitä. Otin haasteen vastaan, ja se oli todella positiivinen kokemus. Olen myös suorittanut liikuntalääketieteen opintoja ja saanut sertifiointin urheilupsykologian psyykkisen valmennuksen sertifikaatin.

Suosikkiurheilulajisi?

Kyllä ne yksilölajit, en kuitenkaan ole kilpaurheilija. Tulee seurattua urheilua, osittain työni puolesta, sillä seuraan myös omien opiskelijoidemme urakehityksiä. Onhan myös tietenkin Liverpool, YNWA!

Kuinka rentoudut? Harrastukset?

Joku saattaa tietää Pontuksesta jotain. Se on viime vuosina ollut iso osa elämäni. Liikun suhteellisen paljon, olen joogannut pitkään ja tietenkin kirjallisuus on osa vapaa-aikaani. Kuulostaa klišeiseltä, mutta tämmöisiä tavallisia asioita.

Oletko kokenut paineita työsi puolesta?

Uran aikana paineet ovat olleet erilaisia. Yläkoulussa opettaessani oli epävarmuutta siitä, mihin pystyn ja mihin pitäisi pystyä. Eivätkä kaikki oppilaat olleet aina niin myönteisiä kaikkea opetettavaa kohtaan. OPSin muutokset tuottavat haasteita, etenkin digitaalisten laitteiden haltuunotto toi omat haasteensa, mutta niistäkin selvittää.

Pahin pelkosi?

Läheisten sairastuminen, sitä tietenkin miettii, mitä tekisi sellaisessa tilanteessa. Oma sairastumistani etukäteen en pelkää.

Pahin mokasi?

Voivoi, niitä on monia. Ei tämä nyt pahin ole, mutta yksi opiskelija vastasi tunnilla mielestäni huvittavasti. Räjähdin spontaanisti nauramaan, ja hän loukkaantui siitä sitten verisesti. Vastaus liittyi jotenkin hänen lemmikkiinsä. Tämä siis tapahtui vuonna -90, ja itse olin nolona sen jälkeen. Välime ovat kuitenkin nykyisin hyvät, mutta kyllä se kadutti.

Paras vitsi, jonka olet kuullut?

En ole vitsinkertoja, enkä aina edes välttämättä jaksaa kuunnella niitä. Ei nyt nopeasti tule varsinaisesti mitään vitsiä mieleen.

Parasta mitä opiskelija on sinulle sanonut?

Opiskelijat sanovat paljon hyviä asioita. Positiivista palautetta saa katseista ja ilmeistä, etenkin kertauskurssilla on ollut hyvä meininki. Yksi tilanne tulee kyllä nyt mieleen. Viime kesänä olin lenkillä ja Tuomikosken Tuukka pyöräili vastaan. Hän kertoi, että ovat perustaneet kavereiden kesken Whatsapp-ryhmän psykologian yo-kirjoituksia varten. Siellä jokainen vuorollaan ottaa esille jonkun käsitteen ja kertoo siitä ryhmässä. Tällaista omaehtoisuutta on hienoa nähdä.

Mitä tulevaisuudessa?

Ensi kesänä pitää laajentaa vanhaa mökkiä Suomussalmella, perustukset on jo tehty. Oppiaineis-

ssani psykologiassa ja filosofiassa voi aina oppia uutta, joten niissä on ainakin tekemistä.

Miksi kysyt oppitunneilla, vaikka ei viittäisi?

Rehellisesti sanottuna olen niin kiinnostunut opiskelijoiden ajatuksista ja mielipiteistä. Sii-

nä ei ole mitään pahantahtoisuutta, enkä halua nolata ketään. Se ei haittaa, jos ei tiedä vastausta, mutta toivon kuitenkin, ettei vastaa pelkästään "en tiedä", sillä aina kannattaa yrittää.

Uula Lappalainen

Haastattelu

Mane/Murtsi/

Mauno Murtoniemi

Mikä on parasta työssäsi?

Nautin työstäni, ja jokainen päivä on uusi päivä, jokainen päivä on erilainen päivä. Jos työ olisi mekaaninen työsuoritus, niin luutuis nopeasti. Onneksi työssäni ei ole ketään tarkkailemassa selän takana eikä luokassakaan ole kuuntelulaitteita tai valvontakameroita, paitsi oppituntien aikana on 30 eri kuuntelulaitetta.

Miten päädyit opettajaksi?

Sattumien kautta. Käsitykset ekana opettajan työstä oli alussa kriittiset ja negatiiviset, ja ensin ajattelin katsoa sen vuoden, ehkä kaks, sen jälkeen katsoisin jotain mielekkäämpää tekemistä. Yllättäen opettajan työ vei mennessään ja opettamisen sijaan joutuisi löytämään harrastuksista samanlaisia viiboja ja mielihyviä.

Manen tarina opettajauran alusta:

Olin menossa Keski-Euroopassa, ja elettiin kylmän sodan viimeisiä vuosia Länsi-Berliinin puolella kesän ja heinäkuun loppua. Olin menossa Itä-Berliiniin, ja päätin sitten soittaa puhelinkopista kouluvirastoon, sillä olin jättänyt kesäkuun alussa sinne paperit. Töitä oli löytynyt ja täytyisi soittaa

Karjasillan yläasteelle. Soitin rehtorille, joka totesi, että ottaisi minut, jos tulisin opettajankokoukseen elokuussa. Sanoin, että voin minä tulla, johon rehtori totesi tiukasti, että jos sinä lupaat tulla pois sieltä Itä-Saksasta.

Kuinka rentoudut? Harrastukset?

Soittelen rumpuja, luen kirjoja, yhteiskunnallisia aktiviteetteja, lintubongailua (lintuja, joilla on nokka ja kaksi jalkaa), myös valtuuston lasken vapaa-ajan toiminnaksi.

Oletko kokenut paineita työsi puolesta?

20 vuotta sitten lukio oli rennompaa paikka. Nyt opsia uusitaan koko ajan ja kurssien asiat vain paisuvat. Nykyään lukio on yhä suorituskeskeisempää. Ei ole enää kurssin aikana sellaisia tilanteita, joissa voitaisiin käyttää oppilaita kiinnostavaan aiheeseen useampi tunti, ei ole siis liikkumavaraa. Aika lailla mittanauhalla mitattua touhua.

Pahin pelkosi?

Ei muista ottaa enää aamulla työlaukkaa mukaan.

Pahin mokasi?

Ei tule mieleen tämän hetkistä "pahinta", mutta kapulassahan en ole tullut töihin.

Paras vitsi mikä tulee mieleen?

Nyt ei tule äkkiä vitsiä mieleen, mutta kaivelen teille runon:

Juostiin sivuun, taakse, eteen -

sama tulos: likaveteen,

käsi poimi yhden tyhmän

villitsemän luderyhmän.

Surullinen tapaus -

sellaista on vapaus.

Mitä tulevaisuudessa?

Ainakin vuosi vielä mennään opettajana, kevyemmällä lukujärjestyksellä tosin. Sen jälkeen suunnitelmalliset ovat vielä pitkälti auki. Ainakin vuosi mennään "normiopettajana".

Miten työn ja kunnanvaltuuston yhdistäminen onnistuu?

Erinomaisesti! Ajallisesti ei suuria haasteita, keran kuukaudessa valtuustokokous. Tietysti sen lisäksi muutakin, seminaarit, palaverit ja kokoukset. Ahmia ei kannata, koska tällöin jokainen päivä täyttyy kokouksista.

Saaga Huhtala

Kansainvälinen

Kastelli

Ulkomailla opiskelun juuret kietoutuvat pitkälle historiaan. Jo keskiajalla Bolognassa, Pohjois-Italian kuuluisassa yliopistossa opiskelevan oli mahdollista matkustaa Pariisiin yliopistoon lukemaan mm. teologiaa ja filosofiaa. Tämä kyettiin toteuttamaan lingua francan eli yhteisen kielen ansiosta. Keskiajalla yliopistojen opetuskielenä toimi latina, jota voidaan verrata nykypäivän englantiin. Koulutus oli tuolloin kuitenkin harvojen etuoikeus ja vain kaikista lahjakkaimmat ja varakkaimmat miehet pääsivät kiertämään Euroopan ensimmäisiä sivistyksen kehtoja. Myös Suomesta on historian saatossa lähdetty etsimään uusia kokemuksia ja oppeja. Esimerkiksi Suomen kirjakielen isä Mikael Agricola opiskeli Saksassa Wittenbergin yliopistossa 1530-luvulla.

Ulkomailla opiskelu on helpottunut huomattavasti vaihto-ohjelmien laajan tarjonnan myötä. Yhä useampi lukiossa, ammatillisessa oppilaitoksessa, yliopistossa tai ammattikorkeakoulussa opiskeleva nuori kokee vaihtoon lähtemisen houkuttelevaksi tilaisuudeksi.

Kastellin lukion opiskelija Emilia Nouwynck saapui Suomeen viime syksynä Belgiasta. Emilialle vaihto-opinnot ovat tuoneet paljon rohkeutta sekä positiivisia kokemuksia.

"Tykkään tutustua uusiin ihmisiin: suomalaisiin ja muiden maiden vaihto-oppilaisiin. Uuteen kulttuuriin sopeutuminen on myös kivaa."

Uudenlainen elinympäristö ja kulttuuri vaativat nuorilta maailmanmatkaajilta rohkeutta ja avointa mieltä.

”Aluksi oli vaikeaa sulautua suomalaisiin tapoihin ja tottumuksiin”, Emilia muistelee. Hänelle suomalainen stereotyyppinen ujous on ristiriidassa keskieurooppalaisen sosiaalisen ja tuttavallisen vuorovaikutuksen kanssa.

Vaikka ulkomailla opiskelu ei enää ole ainoastaan aateliston hupia, liikkuvat yhden vuoden vaihtojakson hinnat monissa tuhansissa euroissa. Vähävaraisista perheistä tulevilla on pienemmät mahdollisuudet päästä vaihtoon. Kun vanhemmilla ei ole ylimääräistä, voi omalla opintomenestyksellä silti vaikuttaa. Säätiöt ja rahastot myöntävät hyvin menestyneille oppilaille stipendejä, ja ulkomaalaisilla korkeakouluilla saattaa olla omia apurahoja opiskelijoilleen.

Australialainen Aidan Laws löysi tiensä Suomeen vaihto-organisaation kautta.

”Hinnaksi tuli noin 10 000 euroa, mutta sain 1800 euron arvoisen apurahan, josta käytin osan juuri tekemäni Lapin matkan kustannuksiin.

Aidanin vanhemmat olivat säästäneet rahaa vuosia, jotta hän voi halutessaan opiskella vaihdossa.

”Niin vanhempani eivät velkaantuneet täysin”, Aidan naurahtaa.

Toisin kuin Emilia ja Aidan, Kastellin lukion abiturienti Salma Aziad saapui jäädäkseen. Egyptiläinen Salma vieraili Suomessa ensimmäistä kertaa tätinsä luona, joka asui koulua vastapäätä. Uusi koulurakennus herätti nuoren naisen mielenkiinnon. Keväällä valmistuva Salma on kirjoittanut pitkän matematiikan, englannin, suomen, kemian ja fysiikan. Tulevaisuuden suunnitelmat suuntautuvat matemaattisille aloille.

”Olen hakenut opiskelemaan arkkitehtuuria, tietojen- ja sähkötekniikkaa ja prosessi- ja ympäristötekniikkaa Oulun yliopistoon”, Salma kertoo lukion jälkeisistä suunnitelmistaan.

Vaikka jokaisen tarina ja matka on ollut erilainen, kaikkia Kastellin lukion ulkomailta tulleita opiskelijoita yhdistää yksi asia. Yhteinen mielipide siitä, että ulkomailla opiskelu on hyödyllinen ja positiivinen kokemus, joka antaa uudenlaisia mahdollisuuksia tulevaisuuteen.

Wilma Ylijoutsijärvi

PARSBERGIN-REISSU

Maanantai 19.2

Saavuimme noin 7.40 koululle. Pääsimme käymään ulkona testailemassa nopeusmittaria yhdessä saksalaisen fysiikan ja liikunnan opettajan Stefanin kanssa. Aurinko paistoi ja tarkeni hyvin ilman takkia. Piristi mukavasti univajeisen suomalaisen päivää. Aamu jatkui luennolla muodin ongelmista ja kestävydestä. Teimme tähän aiheeseen liittyviä tehtäviä yhdessä saksalaisen parimme kanssa. Seuraavana saimme suunnitella omat Erasmus-t-paidat ja kangaslaukut. Päätimme lähteä haukkaamaan raitista ilmaa koulun huonon sisäilman vuoksi. Kävimme ostamassa kioskilta välipalaa ja lähdimme ulos. Löysimme pienen kiipeilyseinän, josta onkin kuva koulun Instagramissa. Iltapäivä meni sitten high couture -asun suunnittelussa, jonka jälkeen lähdimme junalla takaisin isäntäperheen luokse. Kotona emme ehtineet olla kauaa, sillä suomalaisten isäntäperheiden opiskelijat olivat varanneet meille keilaradan. Pitkä päivä päättyi mukavasti Suomi-Saksa-porukan hengailuun.

Tiistai 20.2

Päivä numero kaksi Saksassa. Aamulla kouluun päästyämme tehtävänäme oli viimeistellä eilen aloittamamme asut trashion-muotinäytökseen. Mielestämme asumme olivat jo hyvässä kuosissa ja emme nähneet tarvetta hifistelyyn. Aamun viimeistelylle varattu tunti meni siis säkkituoleilla torkkuessa. Lepo tulikin tarpeeseen, sillä päivän päätavoite oli päästä junalla Nürnbergiin ja käydä tutustumassa kaupunkiin sekä Bionicium-keskukseen eläintarhassa.

Saavuimme junalla Nürnbergin keskustaan kello kymmenen jälkeen aamulla ja odottelimme hyissä säässä oppaamme saapumista. Lopulta saimme ryhmän vetäjäksi keltaiseen toppatakkiin pukeutuneen naisoppaan, joka kertoi meille faktoja kaupungista. Nürnberg on ollut toisessa maailmansodassa natsien ”henkinen” päämaja, ja siltä osin kaupunki on myös historiallinen. Saksan hävittyä sodan liittoutuneet pommittivat kaupungin 53 minuutissa yli yhdeksänkymmentäprosenttisesti maan tasalle. Koko kaupunki on siis raken-

nettu uudestaan. Saksalaiset onnistuivat jälleen työssään, sillä asiasta tietämätön luulisi helposti rakennuksia alkuperäiseksi. Kokonaisuudessaan kaupunki oli oikein miellyttävä, ja sinne matkustamista voisi suositella kelle tahansa!

Siirryimme ratikalla kohti eläintarhaa, jossa sijaitsee kiinnostava infopläjäys eläimistä ja niiden poikkeuksellisista kyvyistä. Tietoa jaettiin mm. kalojen ääntelystä ja eläinten maastoutumiskyvystä. Suurin osa tiedosta oli saksaksi, mikä vaikeutti hieman ymmärtämistä, mutta onneksi saksalaiset isäntämme auttoivat meitä auliisti! Iltapäivä meni rattoisasti Parsbergin keskustan italialaisessa ravintolassa Suomi-Saksa-porukalla hyvästä ruuasta nauttien.

Torstai 22.2.2018

Torstai oli meidän viimeinen kokonainen päivämme Parsbergissa. Viikko oli ollut aika raskas, joten aamulla saimme viimeistellä asumme Trashionesitykseen ja sen jälkeen, jos jäi aikaa, saimme rentoutua. Muotiesitys pidettiin koulun muiden oppilaiden välitunnin aikana, joten yleisöä oli paljon. Esitystä varten koulun aulaan oli rakennettu catwalk. Juontajille oli varattu oma penkki catwalkin vierestä, ja lavan lähelle oli asennettu isot kaiuttimet.

Muotiesityksen jälkeen meille pidettiin luento älypuhelimista. Kaikille oppilaille pidettiin illalla jää-

hyväisjuhlat. Jäähväsjuhliin osallistuivat opiskelijoiden lisäksi myös vanhemmat.

Vanhemmat toivat mukanaan juhliin omia ruokiaan, joten meillä oli tarjolla suuri valikoima erilaisia salaatteja ja jälkiruokia. Meille tarjottiin myös lasagnea ja schnitzeleitä. Syönnin jälkeen oppilaille järjestettiin pienet leikkimieliset olympialaiset.

Jäähväsjuhlat loppuivat myöhään illalla, ja kaikki muut palasivat takaisin isäntäperheidensä luokse paitsi me suomalaiset. Meidän isäntäperheemme olivat järjestäneet meille yön koululla, sillä seuraavana aamulla olisi herättävä hyvin aikaisin, joten oli helpointa nukkua koululla.

Parbergissä mukana olivat

Blomberg Matias 17C

Leskelä Annika 17B

Tenhunen Henrik 16A

Tenhunen Katariina 17E

Valasma Saana 16G

ja opettajat Marjo ja Petri

Lyhennetty Matias Blombergin, Katariina Tenhusen ja Saana Valasman matkaraportista

Salutations de *Paris*

Yhdeksän ranskan kielen opiskelijaa sekä opettajat Marjo ja Marjaana kävivät tutustumassa Pariisiin 8.-11.5. "Reissu oli antoisa: näimme paljon ja saimme puhua ranskaa."

R O O M A

12.-16.4.2018. Roomassa reissasivat Aila Knihtilä ja Tiina Timlin ja 36 Kastellin lukiolaista. He majoittuivat nunnien pitämässä hostellissa.

Viimeisen illan konsertti

Panthéon

Sarjakuvia

OPO

OPO

OPO

*

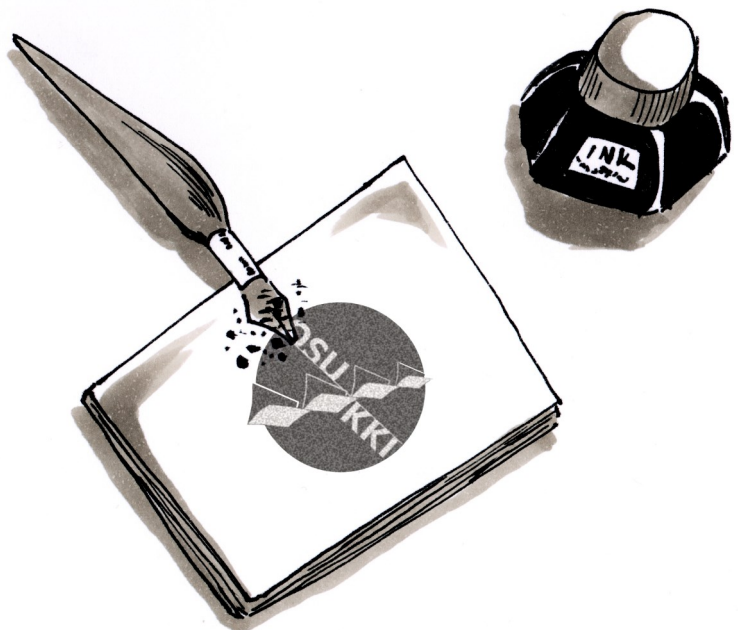
Lintukurssi

**Herranjestas*

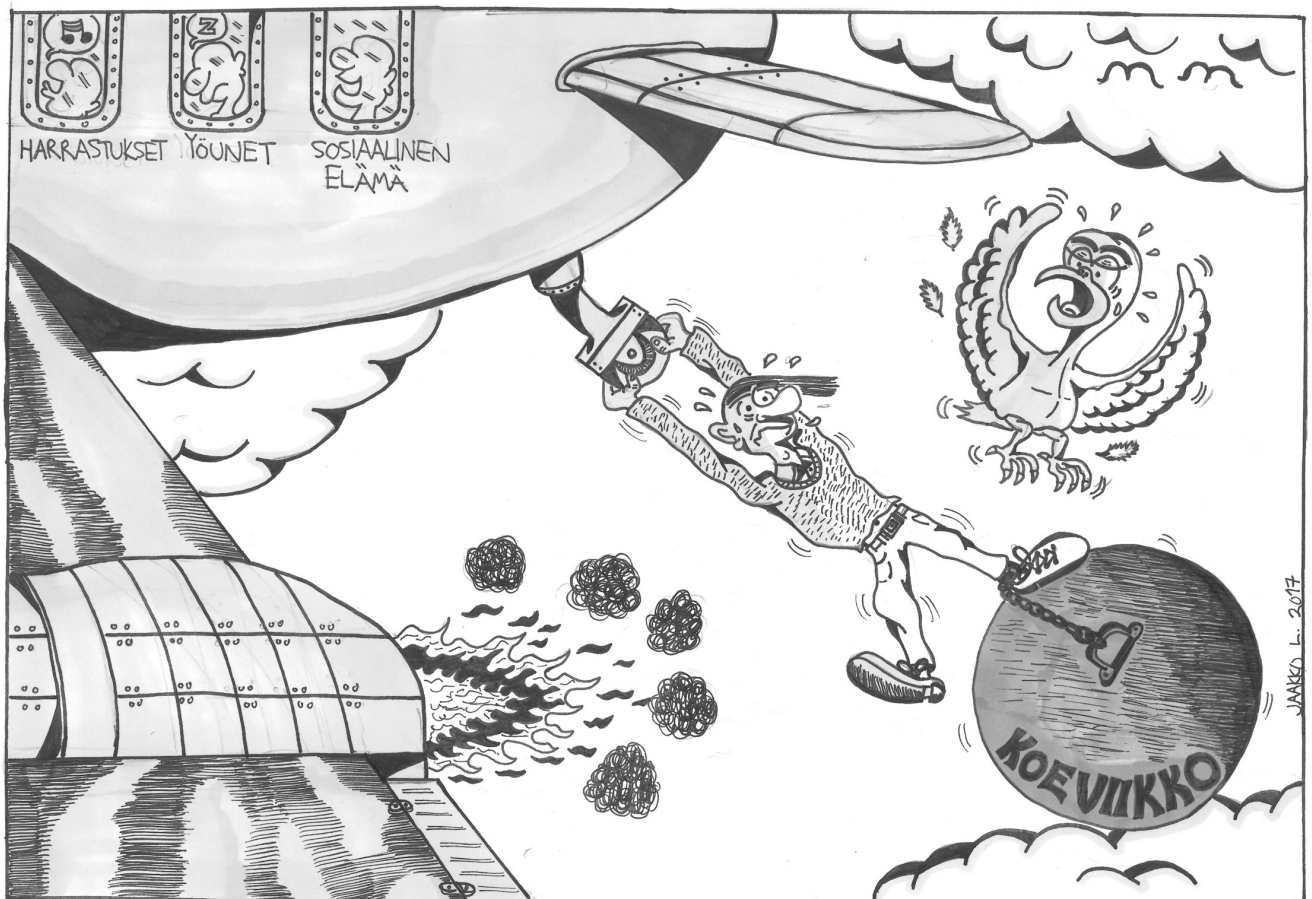

Oskari Niemelä

JAAKKO L. 2018

JAAKKO L. 2017

Oskari Niemelä

